

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΗΡΑΙΔΑΣ

Ἐγκειμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (193 Τμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξωτερικῆς 55. Τρίμηνια δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Διηνύκτου ἔρσιμα διατμ. 50. Ἀμερικῆς Δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Ἑσπερῶν ἀλλάγια 10. Ἐξέμνησι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ: 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου. Ἄλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην εὐδούκιτε μαρῆς.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐβριαίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

Ἀθήναι, 12 Μαρτίου 1938

Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 15

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΜΑΡΙΑ - ΡΙΑ SORRENTINA

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Σηκώθηκε καὶ ξεκρέμασε τὸ μικρὸ ἐσωτερικὸ τηλέφωνο. Ὑστερα ἐπὶ λίγες στιγμῆς παρουσιάστηκε ὁ θυρωρὸς. Ἐνας ἀντρας καμμιὰ σαρανταριά χρονῶν, μὲ φουσκωμένα μάγουλα καὶ γυαλιστερὴ μύτη.

Στὴν ἀρχή, ἐπειδὴ φοβόταν μήπως τὸν μαλλώσουν ἔκανε πὼς δὲν θυμόταν τίποτε. Ὑστερα ὅμως ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῆ πὼς τὸ πρωὶ εἶχε ἔρθει ἕνας κύριος καὶ εἶχε ζητήσῃ νὰ ἰδῆ τὸ διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πατώματος.

—Ἦταν μήπως ὁ ἴδιος ποὺ εἶχε ἔρθει καὶ τὸ Σάββατο; ρώτησε ὁ δημοσιογράφος.

—Μάλιστα, κύριε, ὁ ἴδιος ἦταν.

—Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς πὼς τοῦ ἐπέτρεψες ν' ἀνεβῆ μονάχος τοῦ ἐπάνω στοῦ σπιτί;

Ὁ χοντρὸς θυρωρὸς στριφογύριζε τὸ σκουφο τοῦ σὰ χέρια του, μὴ ξέροντας τί νὰπαντήσῃ.

—Πάντοτε ἀνέβαινα μαζί του, εἶπε στοῦ τέλος μὲ δυσκολία. Ἀλλὰ σήμερα ἔπρεπε νὰ μείνω κάτω γιὰ νὰ προσέχω τοὺς ἐργάτες ποὺ διορθώνουν τὴν ταράτσα καὶ δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Ξεκλειδίωσα λοιπὸν τὴν πόρτα καὶ ἀφησα τὸν κύριο νὰ μῆ. Εἶπα μέσα μου. Δὲν θάναί πιά κανέναν κλέφτη! Μὰ καὶ καλὸς ἀνθρώπος νὰ μὴν εἶναι, τί εὐχὴ Θεοῦ, δὲν θὰ κουβαλήσῃ τὸ σπιτί στὴ ράχη του νὰ τὸ πάρῃ μαζί του. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας κατέβηκα καὶ βρήκα τὴν πόρτα ἀνοιχτὴ ἀκόμα, μὰ μέσα δὲν ἦταν κανεὶς.

—Ὅσο εἶλας ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο ποῖος ἦταν στὴ θέσῃ σου;

Ἡ ἀμηχανία τοῦ θυρωροῦ γινόταν ὄλο καὶ μεγαλύτερη.

—Νὰ σὰς πῶ, εἶχα ἀφήσει τὴ γυναῖκα μου στὴν πόρτα. Μὰ τίς ξέρετε δὲ τίς γυναῖκες! Ἀκόμη δὲν

Ὁ χοντρὸς θυρωρὸς στοιφογύριζε τὸν σκουφο τοῦ σὰ χέρια του. (Σελ. 130, στ. α')

εἶχα γυρίσει τὴ ράχη μου καὶ τὸ σκασε!

—Ἔτσι, ποῦ εἶναι ἐντελῶς περιττὸ νὰ σὲ ρωτήσω ἂν στοῦ δικόστημα αὐτὸ μῆψαν καὶ δυὸ ἄλλοι ἄνθρωποι στοῦ διαμέρισμα τοῦ δευτέρου πατώματος.

—Βέβαια περιττὸ εἶναι ἀφοῦ ἡ γυναῖκα μου γύρισε ὕστερα ἀπὸ μένα

καὶ ἐγὼ δὲν εἶδα τίποτε δταν ἦρθα. Ὁ Καζμίρ εἶπε στοῦν θυρωρὸ πὼς εἶναι ἐλεύθερος νὰ πηγαίνη καὶ ὕστερα ἔκανε, γυρίζοντας πρὸς τὴν κυρία ντὲ Λεδόν:

—Μιὰ ἐρώτησῃ ἀκόμη, κυρία μου: Μήπως ἀκούσατε ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας κανένα θόρυβο ἀσυνείθιστο, σὰν νὰ πάλευαν πολλοὶ ἄνθρωποι μεταξύ τους, νὰ ποῦμε;

Ἡ κυρία ντὲ Λεδόν σήκωσε τοὺς ὄμους τῆς.

—Ἐγὼ ἐκεῖνη τὴν ὥρα εἶλαπα στὴν ἐκκλησία. Εἶναι ἀλήθεια μεγάλη ἀτυχία ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ σὰς ποῦμε τίποτε θετικό.

—Δὲν πειράζει, κυρία μου, ἔκανε ὁ δημοσιογράφος. Καμμιὰ φορὰ καὶ αἱ ἀδριστερὲς πληροφορίες χρησιμεύουν, ἔστω καὶ ἂν εἶναι μόνον γιὰ ν' ἀνοιγίσουν τὸ μυαλό.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἀποχαιρέτησε τὴ γριὰ κυρία χωρὶς νὰ τῆς ἐξηγήσῃ γιὰ ποῖὸ λόγο τῆς ἤθελε ὅλες αὐτὲς τίς πληροφορίες. Ὅσοῦσο ὅμως τῆς εἶχε δεῖξει πὼς ἦταν ἄνθρωπος ποὺ ἤξερε νὰ φέρεται, γιὰτὶ δὲν τῆς εἶχε κάνει καμμιὰ ἀδιάκριτὴ ἐρώτησῃ. Μὰ ἡ κυρία ντὲ Λεδόν, μὲ τὰ ἀσημένια μαλλιά τῆς καὶ τὰ μάτια τῆς ποὺ εἶδειχναν πὼς εἶχαν χύσει τόσα δάκρυα, φαινόταν ἀδιάφορη γιὰ τὸ κἀθεὶ ποὺ ἦταν ἀσχετο μὲ αὐτὴ, ὅπως εἶναι ὄλο ὅσοι δὲν ἔχουν σὲν νοῦ

τοὺς παρὰ μόνον τὴ δική τους θλίψη.

Εἶχε ἀπαντήσῃ μὲ προθυμία καὶ ἀκριβεία στὶς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς εἶχε κάνει ὁ Κόστ. Μὰ τί τὴν ἐνδιέφερε αὐτὴν γιὰ ποῖὸ λόγο γινόταν ἐλητούτῃ ἡ ἔρευνα. Ἡ σκέψῃ τῆς βρισκόταν ἐντελῶς ἄλλοῦ. Ἔτσι, μόλις ἔφυγε ὁ δημοσιογράφος ξανακάθησε μπρὸς στοῦ παράθυρο καὶ τὰ χέρια τῆς

άρχισαν πάλι να παίζουν με τὰ κοπανέλλα. Τὰ μάτια της όμως ήταν καρφωμένα μακριά, σὲ μιὰ εἰκόνα πού μόνον αὐτὴ μπορούσε νὰ ἰδῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'

Ἰστέρα ἀπὸ τὸ παιχνίδι πού τῆς εἶχε παίξει ὁ ψευτονομικιστὴς ἐκεῖνος, ἡ γριὰ Ὀνωρίνα εἶχε γίνῃ ἐξαιρετικὰ φιλόπονη καὶ λοξοκοίταζε κάθε πελάτη πού ἐμπαινε στὸ μαγαζὶ, ὅταν δὲν τύχαινε νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους μουστερηδες της. Ἄλλωστε τακτικούς μουστερηδες δὲν εἶχε ἢ Ὀνωρίνα παρὰ μονάχα τὰ παιδάκια τῆς γειτονιάς πού ἔρχονταν νὰγοράσουν καρμέλες ἢ μολύβια καὶ πενάκια.

Ἔτσι τὸ πρόσωπο πού μπήκε ἐκεῖνο τὸ πρωτὸ στὸ μαγαζάκι της γι' ἀπάντηση στὸ καλημέρισμά του δὲν ἄκουσε παρὰ ἓνα μούγγισμα, συνοδευμένο ὅμως ἀπὸ μιὰ ἀγρία ματιά, πού μπορούσε νὰ κἀνῃ καὶ τὸ πιδ γενναῖο καλλιγάρι νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια.

Μὰ τὸ πρόσωπο αὐτὸ πού εἶχε μπῆ τὴν μέρα στὸ ἐμπορικὰ δὲν φοβόταν τὴν γριὰ Ὀνωρίνα γιατί ἦταν ὁ φίλος μας Καζιμίρ Κόστ. Γέλασε ἀπὸ μέσα του γιὰ τὴν ὑποδοχὴ πού τοῦ ἔκανε ἡ γριὰ μέγαιρα καὶ ἄνοιξε μπροστὰ της ἓνα πελώριο κκτάστιχο.

— Πρῶτα γιὰ τὴν ἀπογραφή, τῆς εἶπε μὲ σοβαρὸ ὄφρος. Γρήγορα, δόστε μου τὰ στοιχεία σας.

— Πῶς εἶπατε; ἔκανε ἡ Ὀνωρίνα σαστισμένη.

— Εἶπα πῶς πρέπει νὰ μοῦ δηλώσετε τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμό σας, τὸν τόπο καὶ τὸν χρόνον τῆς γεννήσεώς σας, καὶ τὸν τόπον τῆς καταγωγῆς σας, εἶπε ὁ δημοσιογράφος μονορροφί.

Ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὸ αὐστηρὸ ὄφρος τοῦ ἔξενου πού ἔδειχνε πῶς δὲν δεχόταν ἀντίρρηση, ἡ Ὀνωρίνα θέλοντας καὶ μὴ ἀρχίσει ν' ἀπαντᾷ στὸ ἐρωτηματολόγιον.

— Οἰκογένεια δὲν ἔχετε; τὴ ρώτησε ἀπότομα ὁ ψευτοπάλληλος τῆς ἀπογραφῆς.

— Εἶμαι χήρα, δὲν ἔχω παιδιά.
— Θέλω νὰ πῶ, ζῆτε μόνη σας;
— Ὠ, μὲ μιὰ μικρὴ ἀνιψιά μου, δρφανή.

— Ποῦ καλὰ. Τ' ὄνομά της.
— Ἀναμπέλλα Λωράν.

— Τ' ὄνομα τοῦ πατέρα της;
— Ἡ Ὀνωρίνα τᾶχασε καὶ δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ.

— Δὲν... τραόλιε, δὲν τὸ καλοθυμάμαι. Εἶναι τόσος καιρὸς πού πέθανε.

— Δὲν θυμόσαστε ποῖ ἦταν τὸ νομα τοῦ συγγενοῦ σας; ἀπόρησε ὁ ἄλλος.

— Δηλαδή αὐτὸς δὲν ἦταν συγγενῆς μου, ἢ γυναίκα του ἦταν μακρυνὴ μου ξαδέρφη. Δεγόταν Μαρία. Μαρία Λωράν. Τὸν ἀντρα της δὲν τὸν γνώρισα. Δὲν ξέρω.

— Καλὰ, ἄς βάλουμε τὸνομα τῆς μητέρας. Μαρία Λωράν. Γεννηθεῖσα ἐν...

— Στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τῆς Καλιφορνίας.

— Ποῦ ἔτος;

— Ἡ Ἀναμπέλλα εἶναι τώρα δώδεκα χρόνων, κάνετε μόνάχος σας τὸν λογαριασμό.

Ὁ Καζιμίρ ἔγραψε στὸ κατάστιχο μιὰ χρονολογία. Ἰστέρα κοίταξε τὴν γριὰ καὶ τὴ ρώτησε ἤρεμα.

— Γιὰ πῆτε μου τώρα, πῶς γίνεται αὐτὸ τὸ κοριτσάκι πού γεννήθηκε στὴν Ἀμερικὴ νὰ βρίσκεται τώρα ἐδῶ, μαζὶ σας;

Ἡ γριὰ εἶχε τὴ φρόνησιν νὰ σκεφθῆ κάμποσα λεπτὰ πρὶν ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἐγὼ τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη βρισκόμουν στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, εἶπε, καὶ σὺν πέθανε ἡ ξαδέρφη μου τὸ παιδί ἔμεινε μόνον του στὸν κόσμο. Τὸ λυπήθηκα λοιπὸν καὶ τὸ πῆρα μαζὶ μου.

— Πόσων ἐτῶν ἦταν τότε τὸ παιδί;

— Δύο.

— Καὶ οὖς γυρίσατε στὴν Ἰταλία ἀφοῦ εἶχε πῶς πέθανε ἡ μητέρα του;

— Ναι, ἴστερα ἀπὸ δύο-τρεις μῆνες. Μὰ ἀπὸ πρὶν ἤμουν κιόλας ἰσοφασισμένη νὰ γυρίσω στὸν τόπον μου. Τὸ κλίμα ἐκεῖ μὲ εἶχε πολὺ πειράξει.

— Κατάλαβα, ψιθύρισε ὁ δημοσιογράφος.

Κι' ἴστερα ρώτησε πάλι, σὺν γιὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῆ.

— Μὰ εἰσατε σίγουρη πῶς τὸ κοριτσάκι αὐτὸ γεννήθηκε στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο;

Ἡ ἐρώτησιν αὐτὴν, πού εἰπώθηκε κάπως ἀπότομα, ἔκανε τὴν Ὀνωρίνα νὰ χᾶσῃ μονομιάς τὸ χρῶμα της.

— Σίγουρος δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ εἶναι γιὰ τίποτε, εἶπε κομπιάζοντας.

Ὁ Καζιμίρ ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ἀλλὰ κράτησε τὸ ἀδιάφορο καὶ ὑπερηφάνου του ὄφρος.

— Ἀκοῦστε, εἶπε μὲ συμβουλευτικὸ τόνο. Θὰ μπορούσα νὰ ζητήσω πληροφορίες ἀπὸ τὸν Ἅγιο Φραγκίσκο τηλεγραφικῶς καὶ ἄν οἱ ἀπαντήσεις πού μοῦ δίνετε δὲν εἶναι σω-

στές, τότε θὰ τὸ πληρώσετε πολὺ ἀσχημα. Στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες, κυρὰ μου, εἶναι πάντα καλύτερα νὰ μὴ δίνῃ κανεὶς λαθραῖες πληροφορίες. Ἄς τὸ λέω στ' ἀλήθεια γιὰ τὸ καλὸ σας, πῶς σὰς συμφέρει περισσότερο νὰ πῆτε τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ γριὰ πέρασε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ μέτωπό της.

— Μὰ ἔτσι μοῦ εἶπαν, ἔκανε, πῶς γεννήθηκε στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο.

— Ποῖς σὰς τῶπε; ἔκανε ἀπότομα ὁ ἄλλος καρφώνοντας ἐπάνω της τὰ μάτια του.

— Τὸ... τὸ πρόσωπο πού μοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ παιδί.

— Δὲν ἦταν συγγενῆς σας;

— Ὁχι, ἦταν μιὰ φίλη μου. Ἡ μητέρα του εἶχε κιόλας πεθάνει.

— Πῶς τὴ λέγατε;

— Μοῦ φαίνεται... μοῦ φαίνεται...

— Ἐλάτε, ἔλατε, περὶτὸ νὰ κουράζετε τὸ μυαλό σας. Θὰ σας βοηθήσω ἐγὼ νὰ θυμηθῆτε καλύτερα. Ἦταν ἐνας φίλος σας καὶ τὸν ἔλεγαν Γιάννη.

Ὁ Καζιμίρ ἤξερε ὅτι αὐτὸ πού ἔκανε τώρα ἦταν πολὺ παρακινδυνευμένο. Μὰ πέτυχε. Ἄν δὲν εἶχε τόση μεγάλη αὐτοκυριαρχία θὰ ξεφώνιζε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ἡ Ὀνωρίνα, ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ ὄνομα κόντεψε νὰ πέσῃ καὶ κρατήθηκε σὲ μιὰ κάρπλα.

— Πῶς... πῶς τὸ ξέρετε, ἔκανε μὲ μιὰ φωνὴ πού ἔμοιαζε μὲ βογγητὸ.

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΔΗΣ

ΟΝΕΙΡΑ...

«Ἐλα, ὕπνε, ἀπὸ τὴν Πόλη Κι' ἀποκοίμα μου τὴν κόρη».

Κι' ἦρθε ὁ ὕπνος ἀπ' τὴν Πόλη Κι' ἀποκοίμισε τὴν κόρη Στὶς φτεροδuges του τὴν παίρνει Σ' ἄλλους κόσμους τῆς φῆρες, Φατεινοῦς, γαληνεμένους, Δροσολούλουδα σπαρμένους, Κι' εἶπε ὁ ὕπνος στὴν παιδοῦλα: «— Ζωντανὴ τους ἀδελφοῦλα, Κόβει μὲ τὰ δύο σου χεῖρα, Γέμισε μ' αὐτὰ πανέριαν».

Τόσο κλήθος τὴν τρομάζει —Κι' ἡ κολλὴ εὐτυχία κουράζει.— Νὰ γεμίσῃ αὐτὴ πανέρι; !... Δεῖλὰ σήκωσε τὸ χέρι Κάποιο γιαιοεμί νὰ κόψῃ Μὲ τὴν ἀσπρὴ ἀβρὴ του ὄφρι. Μὰ σὺν ἔφαθε σιμά του Κι' ἀγγίξῃ τὰ πέταλά του, Φεύγει ὁ ὕπνος... γιὰ τὴν Πόλη Καὶ μὲ μιάς ἔπικνε ἡ κόρη. Στὰ κινώλευκά της χεῖρια Ὅστε ἀνθη, οὔτε κανέριαν... ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΧΡΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΑΛΙΕΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΝΑ περιοδικό, πού γιὰ μιὰ ἔρευνα πού ἔκανε, μοῦ ζήτησε «καμιὰ ἀποκρητικὴ ἀνάμνησιν», μ' ἔκαμε νὰ θυμῶ τίς πρώτες Ἀποκρητὲς πού εἶδα στὴν Ἀθήνα. Ἦμουν τότε δεκάξη χρονῶν, φοιτητῆς, κι' ἐρχόμουν ἀπὸ τὴ Ζάκυνθο ὅπου γίνονταν θαμάσια, καθ'αὐτὸ ἐρωπαϊκὰ Καρναβάλια. Δὲν περίμενα βέβαια νὰ ἰδῶ τέτοια καὶ στὴν Ἀθήνα, πού εἶχε τετρακόσια μᾶυρα χρόνια κάτω ἀπὸ Τούρκους—ἐγὼ ἡ Ζάκυνθος εἶχε κἀνὲ ἄλλα τόσα κάτω ἀπὸ Βενετούς καὶ Ἀγγλους—καὶ πού μόλις μισὸν αἶωνα εἶχ' ἐλευθερίαν. Ὅπως ἔλα τὰ ὄρατα πράγματα, καὶ τὰ ὄρατα Καρναβάλια προϋποθέτου ἐδημερία, ἐλευθερία, πολιτισμὸς. Ἀλλὰ δὲν ἐφρανατίζομαι πῶς οἱ Ἀποκρητὲς στὴν Ἀθήνα—τὴν πρωτεύουσα ἐπιτέλους—θὰ ἦταν καὶ τόσα βάρβαρες. Τὴν Κυριακὴ ἐκεῖνη, πού τίς πρωτοεῖδα, ἔλος ὁ λαὸς εἶχε ἔχουθεῖ στὸς κεντρικοὺς δρόμους, Σταδίου, Αἰόλου καὶ Ἐρμοῦ. Οὔτε ἄρματα, οὔτε συνοδείες μασκαράδων, οὔτε σατυρικὲς ἀπομιμήσεις τύπων καὶ ἀναπαραστάσεις γεγονότων. Μόνον ἡ Γκαμήλα, τὸ Γαϊτανάκι, ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Ποιητῆς τοῦ Κάρου, τὰ λαϊκά, τὰ πρωτόγονα, τὰ στερεότυπα. Ὁ λαὸς τὰ γουστάρει αὐτὰ, τὰ περικύκλωνε καὶ, ὀπισθόρητα, τὰ σεβόταν. Ἀλλ' ἄμα ξεμύτιζε κανένας μασκαράς μόνάχος του, Περότος, Ἀρλεκίνος, Ἀράπης, Ἀρχαῖος, Μακεδόνας, ἢ ἀπλῶς νταμινοφόρος, τοῦ ρίχνονταν σὰ νάθελαν νὰ τὸν κατασπαράξουν, νὰ τὸν λυντσάρουν. Τί πρόγχα ἦταν ἐκεῖνη, τί λεμονόκουπα, τί χαλάξι ἀπὸ φασόλια! Ὁ κακόμοιρος δὲν ἤξερε πῶς νὰ χωθῆ, νὰ κρυφτῆ, γιὰ νὰ γλυτώσῃ. Ὁ Σπένσερ, ὁ μεγάλος ἀγγλὸς φιλόσοφος, ἀναφέρει κάπου ἓνα δυστυχισμένο πῆθηκο, πού ὅταν ξέφυγε τοὺς ἀνθρώπους πού τὸν κρατοῦσαν αἰχμάλωτο καὶ γύρισε στὸ πατρικὸ του δάσος, φορώντας ἀκόμα τὴν κόκκινη στολὴ τοῦ Τσίρκου, οἱ ἄλλοι πῆθηκοι, βλέποντάς τον ἔτσι μασκαρεμένο, τοῦ ρίχτηκαν καὶ τὸν κομμάτιασαν. Μ' αὐτὸν τὸν πῆθηκο ἔμοιαζαν κι' οἱ δυστυχισμένοι μασκαράδες τῆς Κυριακῆς ἐκεῖνης. Ἀλλὰ τὰ φασόλια, εἶτε κατὰ λάθος, εἶτε ἔσπιτηδες, τὰ ἔτρωγαν στὰ μούτρα κι' ἀμασκάρευτοι. Ἔτσι καὶ μὲνα, στὴν ἐδῶν Αἰόλου, κόντεφαν νὰ μὲ στραβώσουν. Καὶ γιὰ νὰ γλυτώσω,

θυμοῦμαι, χῶθηκα σὲ μιὰ πάροδο καὶ κατέπι σ' ἓνα ζαχαροπλαστεῖο. Περὶτὸ νὰ πῶ πῶς καμιὰν ἄλλη ἀπὸ τίς ἀκόλουθες Κυριακὲς δὲν ἐτόλμησα νὰ βγῶ στὸς κεντρικοὺς δρόμους. Καθέμουν στὸ σπίτι μου, ἢ ἔκανα περίπατο στὴν ἐξοχὴ, ἢ ἔβγαίνα μόνον τὸ βράδυ, γιὰ νὰ βλέπω τοὺς πιδ καλεντυμένους μασκαράδες πού, ἀνενόχλητοι αὐτοί—τὸ βράδυ ὁ λαὸς ἀποτραβιόταν—γύριζαν στὰ σπίτια πού δέχονταν.

Ἀδῆς ἦταν οἱ ἀθηναῖκες Ἀποκρητὲς τοῦ καιροῦ ἐκεῖνου. Ἀλλὰ ἡ ἐξέλιξι στὴν Ἀθήνα ἦταν τότε γοργή. Ὅλα τᾶλλαξε, ἔλα τὰ μεταμόρφωνε ὁ πολιτισμὸς πού εἰσώρμησε ἀκατάσχετος. Κτίζονταν μέγαρα, ἀνοίγαν πολυτελῆ κέντρα—μαγαζιά,

θέατρα, ἐστιατόρια, καφενεῖα—οἱ δρόμοι καὶ τὰ σπίτια ἠλεκτροφωτίζονταν. Πρόδος, πολιτισμὸς. Ἔτσι σὲ λίγα χρόνια, ἄλλαζαν κι' οἱ Ἀποκρητὲς. Καὶ θυμάμαι τὸ χρόνο ἐκεῖνο—μόλις εἶχα τελειώσει τὸ Πανεπιστήμιο—πού ἔγινε καὶ τὸ πρῶτο Καμιτάτο. Μιὰ ἐπιτροπὴ δηλαδή πού θὰ ἔκρινε τοὺς μασκαράδες καὶ θὰ ἐβράδευε τοὺς καλύτερους. Ἄ, τί ὄρατα ἄρματα, τί πλούσιες, τί καλαίσθητες καὶ τί ἔξυπνες μασκαράτες πέρασαν κάτω ἀπ' τὴν κομπὴ ἐξέδρα τοῦ Κομιτάτου, πού ἦταν σὲ μιὰ χαμηλὴ ταράτσα τῆς οδοῦ Κοραῆ! Κι' οὔτε πρόγχα, οὔτε λεμονόκουπες, οὔτε φασόλια. Πρόδος, πολιτισμὸς...

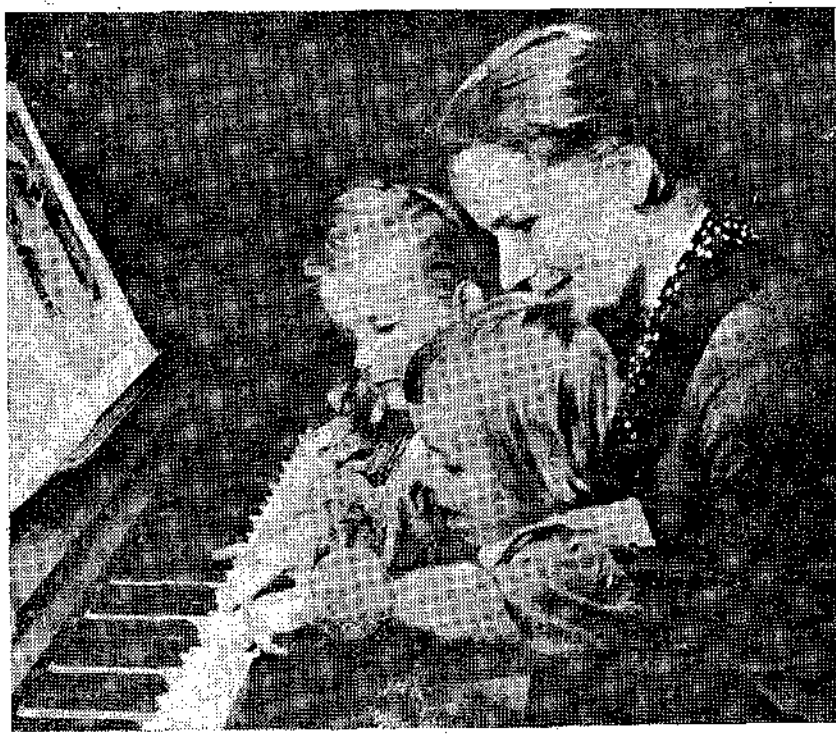
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΠΕΜΠΕΚΑ ΘΕΛΕΙ ΠΙΑΝΟ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ἡ Αἰλὴ παίζει στὸ πιάνο τὸ γυμνασιὰ της. Ἡ μαμά, καθισμένη κοντὰ της, τὴ ζιορθώνει. Ἡ Μπεμπέκα πλησιάζει ἀπὸ πίσω κι' ἀκούει. Ἄξαφνα φωνάζει:

— Τσ' ἐγὼ! Σέλω νὰ μάθω πιάνο τσ' ἐγὼ!
— Εἶσαι μικρὴ ἀκόμη, τῆς λέει ἡ μαμά.
— Ὁχι! λέει ἡ Μπεμπέκα τσ' ἐγὼ ἔχω χελάκια τσαι δαχτυλάκια. Μπολῶ!

Ἡ μικρούλα ἐπιμένει. Κι' ὅταν τελειώσῃ τὸ μάθημα τῆς Αἰλῆς, καθίζουν τὴ Μπεμπέκα στὴ θέση της, μπροστὰ στὸ πιάνο, καὶ τῆς λένε:
— Ἐλα, παίξε!... Χτύπα μὲ τὰ δαχτυλάκια σου τὰ κόκκιλα.
— Τὰ ἄσπλα ἢ τὰ μαύλα; φωτῆ ἢ μικρή.
— Ὅποια θέλεις. Ὅλα βγάδουν ἤχο.
— Μὰ νὰ κοιτάξω τσαι τίς νότες ὅπως ἡ Αἰλὴ!

— Κοίταξε και τις νότες, έτσι, μπράβο!
 'Η Μπεμπέκα χτυπά με το δαχτυλάκι της ένα άσπρο κόκκαλο, κοιτάζει το τετράδιο της μουσικής που είναι πάνω στο πιάνο, ξαναχτυπά το κόκκαλο, ξανακοιτάζει το τετράδιο—όπως έκανε προτούτερα κι' η Αιλίη— κι' είναι πολύ ευχαριστημένη που ακούει τους ήχους.

— Να που παίζω το' έγώ, λέει. Ακούτε;
 'Η μαμιά κι' η Αιλίη, κοντά της, την προσέχουν και γελούν. "Αλλά κόκκαλα ακούει κι' άλλους ήχους και δεν τη διορθώνουν καθόλου, γιατί κανένα λάθος δεν κάνει. . . Χτυπά και φωνάζει με χαρά:

— Παίζω! . . Παίζω! . . Τι όμορφα που έμαθα!
 — Μά κοιτάζε και τις νότες! Τό ξεχάσες;
 — Μπιά! Εγώ παίζω τσά χωλίσ να κοιτάζω νότες! Παίζω άπέτσω!
 Τι μεγάλο ταλέντο για πιάνο που έχει η Μπεμπέκα! Νά, μόλις έκλθθησε για πρώτη φορά, έμαθε να παίζη το μάθημα της. . . κι' άπέξω. "Α, θά γίνη μεγάλη πιανίστρα ή Μπεμπέκα!

ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΤΙ ΓΡΑΦΕΙ ΔΕΝ ΞΕΓΡΑΦΕΙ
 ΛΑΓΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Πέρασε πάλι καιρός και καιρός, ως που βρέθηκε μπροστά σ' ένα τρίστορατο. Έκει είδε στο ένα μέρος γραμμένα αυτά: «δποιος περάση άπ' έδω πάει και γυρίζει» στο άλλο, «δποιος πάη άπ' έδω γυρίζει και δεν γυρίζει» και στο τρίτο, «δποιος διαθή άπ' έδω πάει χαμένος».

Σάν τα διάβασε, στάθηκε και συλλογίστηκε: «Έμένα καθώς εκατάλαβα, δ πατέρας μου ήθελε να με ξεφορτωθή και μ' έστειλε να πάω να βρω τον Χριστό, μα κατά πώς δείχνουν τα σημάδια είναι άδύνατο να τό κατορθώσω, άφού γυρίζω τόσα χρόνια κι' άκόμα δεν τον αντίμωσα».

«Έτσι κι' έτσι χαμένος και χαμένος είμαι, θά πάω τον τρίτο δρόμο κι' ε, τι είναι να γίνη άς γίνη».

Άφού τράβηξε άρκετό διάστημα άπ' εκεί, στάθηκε μπρός σ' ένα μεγάλο πύργο που είχε μια μαρμαρένια σκάλα και στο κάτω, κάτω σκαλοπάτι της, ήταν καθισμένο ένα κάτασπρο σκυλάκι.

Έκεινο, καθώς είδε τό παλληκάρι τούκανε πολλές χαρές και κουνώντας την ουρά του άρχισε ν' ανεβαίνη τη σκάλα του πύργου σιγά, σιγά και κάθε τόσο γύριζε τό κεφάλι του σάν να του έλεγε, μή φοβάσαι, έλα κοντά μου.

Ο νέος τό ακολούθησε μ' έμπιστοσύνη και σάν άνέβηκε, μπήκε σέ μια μεγάλη κάμαρα.

Έκει αντίκρυσε έναν άντρα και μια γυναίκα, που είχαν από ένα φτυάρι στο χέρι τους και φτυαρίζανε φλουριά κάνοντας τα σωρούς.

Τόν καλωσόρισαν και τόν ρώτησαν πούθε έρχεται και πού πάει και άν θέλη τίποτα.

Όταν έμαθαν την αίτία, τόν πα-

ρακάλεσαν και αυτοί να ρωτήση τόν Χριστό, γιατί τά φλουριά τους πού τό δίνουν πρόθυμα σέ δσους περνούν από τόν πύργο τους και τρέχουν άκούραστοι σέ χωριά και πολιτείες και τά μοιράζουν σέ δσους έχουν άνάγκη, άντι να λιγοστεύουν πληθθαίνουον δλο ένα και ως πότε θά γίνεται αυτό;

Ο νέος δέχτηκε με χαρά την παραγγελία τους και την έγραψε στο ίδιο χαρτί πού είχε γράψει τις άλλες.

Καθώς τους άποχαιρετούσε, του έρριξαν μέσα στο δισάκκι του τρεις φτυαριές φλουριά, την ίδια όμως σσιγητή έπεσαν από την σκεπή του πύργου σωρός άπ' αυτά.

— Να βλέπεις τί γίνεται; μόλις δώσουμε φλουριά σέ κάποιον, άμέσως δέκα φορές περισσότερα πέφτουνε από τη σκεπή. Έτσι και μες, δλοένα βρισκόμαστε σέ δουλειά να

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝ

Πού είναι ή γάτα;
 (Άνεγρόση από την Όρεσιβία)

τά φτυαρίζουμε και να τό σωριάζουμε.

Φεύγοντας από τόν πύργο, τό παλληκάρι πέρασε από άλλες έρημιές και δάση.

Όπως πήγαινε τό δρόμο του, είδε έναν άνθρωπο πού ήταν χωμένος έως τά γόνατα σέ μια ριχή λίμνη και προσπαθούσε να της άδειάση τό νερό μ' ένα κάδο.

Τόν χαιρέτησε και εκείνος τόν ρώτησε με άπορία πώς βρέθηκε εκεί;

— Έγώ πηγαίνω να βρω τόν Χριστό με τό σκοπό να τόν ρωτήσω κάτι, και έτυχε να περάσω άπ' έδω, σδ όμως τί κάνεις σ' αυτή τη έρημιά;

— Έχω χρόνια σ' αυτό τό μέρος και πολειμάω να δειάσω τούτη τη λίμνη, να την κάνω χωράφι να τό σπέρνω, γιατί έλος δ γύρο τόπος δπως βλέπεις είναι πέτρα, μα άδικα βρασνίζουμαι τόσο και έχω βαρεθεί, δεν μπορώ όμως και να την αφήσω, λές και κάτι με έχει δεμένο μαζί της.

Θά μου κάνης τη χάρη, άμα βρης τόν Χριστό και μάθης εκείνο πού θέλεις, να θυμηθής να τόν ρωτήσης και για μένα. πώς και πότε θά τελειώση ή δουλειά ποú καταπιάστηκα.

— Καλά, είπε τό παλληκάρι.

Πριν τόν άποχαιρητήση έβγαλε από τό δισάκκι του μια φούχτα φλουριά και τοú τάδωσε.

Έκείνος πάλι με θάρρος και έλπίδα για τό μεγάλο σκοπό του. Περνώνας από διάφορες πολιτείες καταπιανότανε σ' αυτές δπως και πριν στις άλλες, σέ τίμες δουλειές, για να κερδίση τό ψωμί του και να έλεη τούς φτωχούς, μα δεν έπαυε, και να ρωτάη δλοένα με άθωότητα ποú θά μπορούσε να νταντώση τόν Χριστό.

Όσοι άκουαν τό ρώτημά του, τόν κοιτάζαν περιεργα, γιατί βρισκανε πώς δ νέος με τό να γυρεύη τόσο άδύνατο πράμμα, δεν ήταν στα καλά του, δεν τόν περιγελοούσαν, όμως γιατί με την καλοσύνη του τούς έκανε να τόν συμπαθούνε.

Για πολύ διάστημα άφησε πάλι τις πολιτείες και πήρε τις έρημιές. Περπατώντας σ' αυτές έδλεπε πώς δλοένα γίνονταν πιδ άγριες και λίγο, λίγο στένευαν τό δρόμο του άγκάβια, γκρεμνοί και βράχια.

Κοιτάζοντας να βρή πέρασμα είδε μακρυσά πώς έκλειναν δλότελα τό διάβα του, σειρά από μεγάλα βουνά.

Προχώρησε και έφτασε μπρός σ' ένα φαράγγι ποú τό έκαναν κατασκώτεινο οι δασωμένες πλαγιές τών βουνών, ποú κι' δ πιδ άντρωμένοι θά δειλιάζε να τό περάση.

(Άκολουθεί)
 ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦΕΡΑΝΣ

ΤΟΜ ΣΩΓΙΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από MARK TWAIN

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Ο Τόμ έχασε πιά την άπομονή του. Ο πειρασμός ήταν πολύ δυνατός. Άπλωσε λοιπόν τό χέρι του προς τη μεριά του άντιπέλου του και βοήθησε τό τριζόνι να περάση από τη δική του τη μεριά. Ο Τζός διαμαρτυρήθηκε:

— Ά, Τόμ, μην κάνης ζαβολιές!

— Άίντε, καυμένη Τζός, ίσα ποú τ' άγγιξα!

— Όχι, κούριε, δεν είναι σωστό, άφησέ το άμέσως!

— Όχι, δεν τ' αφήνω, τώρα θά παίζω έγώ.

— Άφησέ το, σου λέω!

— Δεν τ' αφήνω.

— Θά τάφήσης, στη δική μου τη μεριά ήταν.

— Δεν μου λές, τό κάτω - κάτω τίνος είναι τό τριζόνι;

— Έγώ δεν ξέρω τίνος είναι, ξέρω πώς είναι από τη δική μου τη μεριά και δεν κάνω να τ' άγγιξης.

Μια τρομερή ξυλιά έπεσε στον ώμο του Τόμ και μια άλλη δίδυμη άδελφή της πρώτης, στον ώμο του Τζός. Τά δυο παιδιά είχαν τόσο πολύ ξεχαστεί με τά δικά τους, ώστε δεν είχαν πάρει είδηση δι δ δάσκαλος τά είχε πληγιάσει οτις μύτες τών ποδιών, και είχε σταθή πάνω από τά κεφάλι τους. Για κάμποσο διάστημα είχε παρακολουθήσει την παράσταση κι' ύστερα άποφάσισε να λάβη κι' αυτός μέρος για περισσότερη παικλία.

Τό μεσημέρι δταν σκόλασε τό σχολείο, δ Τόμ πήγε κρυφά κοντά στη Μπέκυ Θάτσερ και της είπε σι' αυτό:

— Βάλε τό καπέλλο σου και κάνε πώς πώς στο σπίτι, κι' δταν φτάσης στη γωνιά φύγε με τρόπο από τ' άλλα παιδιά, στρίψε από τ' άλλο στενό και γύρισε πίσω. Κι' έγώ τό ίδιο θά κάνω από τό άλλο μέρος.

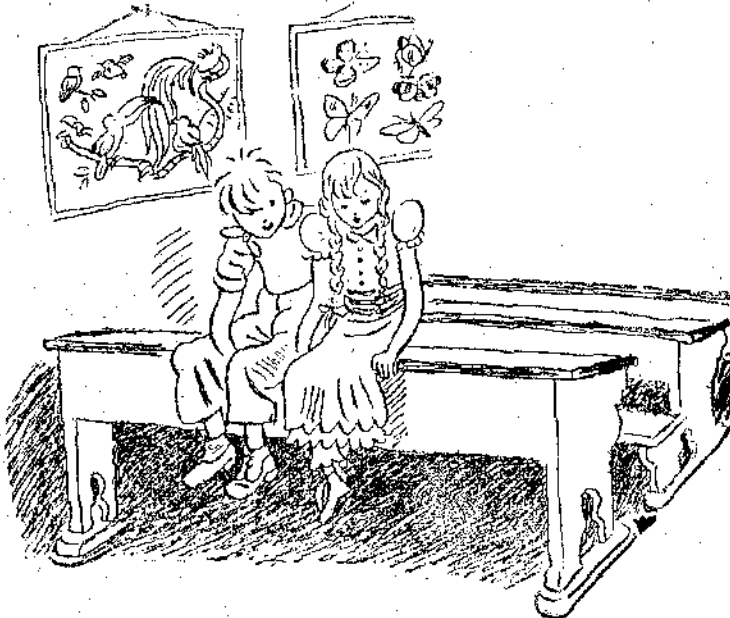
Έτσι λοιπόν τό ένα παιδί πήγε με μια παρέα μαθητών και τό άλλο με μιά άλλη. Σά λίγο συναντήθηκαν στην άκρη του στενού και δταν έ-

φτασαν στο σχολείο τό είχαν δλοκληρη στή διάθεσή τους. Κάθησαν τότε σ' ένα θρανίο, έβαλαν μπροστά τους μια πλάκα και δ Τόμ έδωσε της Μπέκυ τό κοντύλι και της κρατούσε τό χέρι, δείχνοντάς της πώς να ζωγραφίση και έτσι σέ λίγο στήθηκε ένα δεύτερο σπίτι πιδ καταπληκτικό άκόμη από τό πρώτο.

Όταν άρχισε να ξεθωιάειν τό ενδιαφέρον τους για τη ζωγραφική, τά παιδιά ήρριξαν στην κουβέντα. Ο Τόμ ρώτησε την Μπέκυ.

— Σ' άρέσουν τά ποντίκια;

— Ού, ούτε να τό ιδώ μπροστά

Άρχισαν κι' οι δυο τους να μασουλίζουν τη μαστίχα καθισμένοι έπάνω στο θρανίο. (Σελ. 133, στ. β')

μου δεν μπορώ! Πολύ τό φοβάμαι.

— Μα ούτε κι' έγώ, δταν είναι ζωντανά. Μα τώρα σέ ρωτάω για τά φόβια. Να τά δένγς μ' ένα σπάγκο και να τά γυρίζης πάνω από τό κεφάλι σου σάν σούρα.

— Όχι, τά ποντίκια, είτε ζωντανά είτε φόβια δεν μ' άρέσουν. Έκεινο ποú μ' άρέσει είναι να μασώω μαστίχα.

— Άλήθεια! δικίο έχεις! Νάχαμε τώρα λίγη μαστίχα!

— Θέλεις; Έχω έγώ. Πάρε την κι' ύστερα μου τη δίνεις πάλι πίσω.

Ο Τόμ δέχτηκε την πρόταση κι' άρχισαν κι' οι δυο τους να μασουλίζουν την μαστίχα, καθισμένοι έπάνω στο θρανίο και παίζοντας ταμπουρλο με τά πόδα τους. Ήταν κατευχαριστημένα.

— Έπήγες ποτέ στο ίπποδρόμιο; ρώτησε δ Τόμ.

— Βέβαια, και δ μπαμπάς μου μου είπε πώς θά με ξαναπάη άμα είμαι φρόνιμη.

— Κι' έγώ έχω πάει τρεις ή τέσσερες φορές, οδ τί λέω, πολλές! Μ' άρέσει καλύτερα από κάθε άλλο μέρος. Έγώ εταν θά μεγαλώσω θά γίνω καλιάτσος στο ίπποδρόμιο.

— Άλήθεια; Θά είναι πολύ όμορφα. Τι όμορφα ποú μασκαρεύονται και φτιασιδιώνονται έλοι τους αυτοί.

— Ναί βέβαια. Και κερδίζουν ξέρεις κι' ένα σωρό λεφτά, πάνω από ένα δολλάριο την ήμέρα καθώς μου είπε δ Μπέν Ρότζερς. Άλήθεια δεν μου λές, Μπέκυ, έχεις δώσει καμμιά φορά τόν λόγο σου;

— Τι θέλεις να πής;

— Νά, αν έδωσες τό λόγο σου να παντρευ-

τής;

— Όχι.

— Δεν θάθελες; . .

— Έβρω γώ; Σάν τί να είναι αυτό;

— Σάν τί είναι; Να είναι σάν τίποτε. Αυτό μονάχα; Να πής ενός παιδιού πώς δεν θά πάρης άλλον από αυτόν ποτέ ποτέ και πώς σάν μεγαλώστε θά παντρευτήτε και να δώσετε τά χέρια. Αυτό είναι δλο.

— Και γιατί να τό κάνω αυτό;

— Έτσι, γιατί έλοι τό κάνουν. Θυμάσαι τί σου έγραφα στην πλάκα, ε, τό θυμάσαι;

— Ν. . . ναί.

— Τι σούγραφα;

— Δεν τό λέω.

— Να στο πώ έγώ;

— Ν. . . μα άλλη φορά.

— Όχι, τώρα.

— Όχι τώρα. Αύριο.

— Ό, όχι, τώρα. Έλα, καυμένη Μπέκυ. Θά στο πώ σιγά - σιγά ποτε να μην τ' άκούσης αν δεν θέλης.

Και καθώς ή Μπέκυ δεν έδωσε άπάντηση δ Τόμ πέρασε τη σιωπή της για κατάφαση και την άγκάλασε και της έβαλε τό στόμα του κοντά σι' αυτή της και σιγά - σιγά της φιδύρισε: «Τόμ και Μπέκυ, είμαστε άραβωνιασμένοι».

Τότερα της είπε ενθαρρυντικά:

— Νά, τώρα και σδ να πής τό ίδιο. Για μια σσιγητή δίστασε κι' ύστερα τόν παρακάλεσε:

(Άκολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

110 φυλλάδιον τῆλλα ἐν τάξει· Ἱστορικὴν Βασίλισσαν (δὲν περάζει, τώρα καὶ εἰσι εὐσεβερὴ γράφει μου συχνότερα· φυλλάδιον ἔστειλε, τὸ κερμάτι σου θὰ τὸ διαδάσω μὲ τὴ σειρά του) Νιδόβην (θὰ τὸ διαδάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοὺ πῶ) Κωνανὴ Ἀκτινὴ (θὰς τὴ γράφει παραπάνω γιὰ τίς Μικρὰς Ἀγγαλίς) Νινέτταν (συμμορφώθηκα) Σεβὰχ Θαλασσινόν, Κεφαλλονικοπούλαν κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Φεβρουαρίου θάπαντήνω στο ἐρχόμενο.

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴν τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἐὰς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου καὶ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 28ου Διαγωνισμοῦ Ἀδελφ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλάδιου τούτου δεσφαί μέχρι τῆς 12 Μαΐου.

187. Δεξιόγραφος
Μὴ πρόθεσις κοινότατη,
Γι' Ἀσκήσεις χρησιμώτατη,
Μὲ κάποιον. . . μὴ δικὰ μας,
Μᾶς κάνουν ὁμοίον μας,
Μ' ἄλλοιοτο, ἰδιότροπο.
Καὶ κάποτε κακώτερο.
Βασιλεὺς Βουλγαροκτόνος

188. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγραφος
Μὲ τὸ σύμφωνο αὐτὸ
Μέρος λόγου, ἂν θάλλης, κάνεις.
Ἄλλὰ πῆς μου τώρα ποιῶ;
Ἡ τὸ βροῖσκει ἢ τὸ χάνεις.
Ναὶ κακυρούλα

189. Στοιχειοδύογραφος
Μικρὰ νηοὶ στὸ Αἰγαῖο
Σχεδὸν μὲ τὰ μισὰ του
Ἀπὸ τὰ γράμματα του,
Ἐν' ἄλλο πὺ σπουδαῖο
Μὲς κάνει παρακάτου.
Ζακωνδινοῦλα

190. Μεταγραμματισμὸς
Τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς
Ἄλλο κεφάλι παίρνει
Κι' ἓνα σταυρὸ φορτώνεται.
Κι' ἀπὸ τὸ βάρος γέρνει!
Μαγεμένη Βασιλοπούλα

191. Μυθολογικὴ Πυραμὶς

*	+	*
**	+	**
***	+	***
****	+	****

Ὁριζοντίως ἐκ τῶν ἄνω κατὰ σειράν:
φανήεν, θεά, θεός, θεά, μεγάλη ἐορτὴ
πρὸς τιμὴν τῆς θεᾶς ταύτης. Καθεύτας
οἱ σταυροὶ θεοῦ ἐκ τῶν δώδεκα.
Ἀλέος Φ. Νικολαΐδης

- 122. Κρυπτογραφικῶν**
- 12345678 = Ἀρχαῖος ἦρος
  - 21757 = Δένδρον.
  - 387447 = Δοξαστικόν.
  - 432 = Ἀνὴρ τῆς Π. Γραφῆς.
  - 5678 = Μάντις
  - 67157 = Ἄνθος.
  - 76257 = Παρέχεται ὑπὸ τοῦ προῖ-
8584 = Ἀροπόλις. [σταμνεύου.
Ἐπιστῆς Ἀμερικανισμοῦ

193-197. Μαγικὸν Μέλος
Τῆ ἀντάλλαγι ἑνὸς γράμματος εἰς
ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς

μέλους, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχημα-
τιθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλα
τόσαι λέξεις:

αὐτός, Πᾶν, τό, ἔκτερος, Χάμ.
Ἄνθος, Ἀυθῆς

198. Μεσοστιχίς
Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζη-
τουμένων λέξεων — πασῶν ἐκ τριῶν
γραμμάτων ἀποτελουμένων — σχηματί-
ζουσι μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ:

1. Ἀριθμητικόν 2. Δίκαιος τῆς Γρα-
φῆς 3. Θεὸς ἀρχαῖος 4. Ἐπίρρημα τό-
που 5. Σύνδεσμος 6. Στοιχεῖον 7.
Ἄλλο ἐπίρρημα τόπου.

Ἄρτανιαν
199. Μικτὸν
η-ξς-ου-γνν

200. Γρίφος
αγ
αγ δ αγ δν
αγ αγ
αγ
Τσιγγάνικο Βιολί

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πεννυ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 52.

635. Ἡρακλῆς (Ἡρα, κλαίς). — 636.
Ἴρις οἶς. — 637. Κολωνία-Πολωνία. —
638. Ὁ ἄρτος, ἢ Ἄρτα. — 639

640 - 644. Διὰ
τοῦ Τ: λεπτός,
κράτος, Πάν-
μος, φωνόν,
Τετῶν. — 645.
ΕΚΑΒΗ (Εὐ-
ρότας, Κύων, Αὐλός, Βόλος. ἩΜας).
646. Τὰ ἐμὰ σὰ καὶ τὰ σὰ ἐμὰ. — 647.
Δύα κακῶν τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον
(δυνὸ κα, κουντό, μί, χί, ρῶ, γβ, ελ
εἰς τον).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 40 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοι-
χεῖα ὁρ. 6, τὸ ἐλάχιστον τίμημα. Πέραν τῶν 10
λέξεων 50 λεπτὰ ἢ λέξη· μὲ πλεονεξία δὲ στοιχεῖα
ὁρ. 4 καὶ μὲ κεφαλαία ὁρ. 1, 50. Ὁ χριστικὸς
στίχος ὁρ. 5. Οἱ μὴ συνδρομηταὶ πληρώνουσι τὰ
διπλά. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

[ΔΗ'—248]

Ἀφρικᾶνα πολὺ εὐχάριστα τὰ νέα σου.
Ἄλλε ὅμως ὁ . . . παντικὸς νανοῖξη
δρόμο. Νινέττα

[ΔΗ'—249]

Τετραπέδαρη, εἴμαστε γείτονας. Θάλαξ
νὰ γνωριστοῦμε; Σεβὰχ Θαλασσινός

[ΔΗ'—250]

Μὲ τὴν Μεσολίαν τάξιν· ἀλληλογραφεῖ,
Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ καὶ γραμ-
ματισμοῦ. Γράφατε πρώτοι: Κορίαν Σκά-
ση, Ἡσιόδου 24, Ἀθήνας, διὰ
Ἰάννην Πέλαγος

[ΔΗ'—251]

Πρακτικῶς μνηστὸν μονόβραχιον
διαγωνισμὸν: «Πῶς μὲς φινεῖξασθε;»
Βραβεῖα: 4 βιβλία. Μαρίαν Σωτηροπού-
λου, Φυλῆς 37, Ἀθήνας. Ἀλκμήνη—Ἄν-
δρουτσπούλου, Ρόμπερτ Ταϊλορ—Σαββί-
δης. Oh!!! Τετάν-Κυκλὼν

[ΔΗ'—252]

Δοξαμένη Ὑδρα, ἀλληλογραφεῖμε;
Γράφε πρώτῃ στὴν δεξιάν μου.
Βίλλυ-Φρέις

[ΔΗ'—253]

Ρόμπερτ Τέλλος, παρμένουμε φωτογρα-
φίεσ ἀπὸ τὴν Χαβαῦ,
Φρέντερικ Μᾶες, Βίλλυ Φρέις

[ΔΗ'—254]

Νικολιτάνα, τί ἀπέγινε τὸ ζουμποῦλι;
Χαιρετισμοὺς στὴ Μεγάλη Ἰδέα.—Ἰ-
δραϊκὸ Κῆμα, ἔστειλε σ' εὐχαριστώ.

Βαρκοῦλα τοῦ Νεῖλου

[ΔΗ'—255]

Γεῖά σας, διαπλασοπούλα! Πρωτοπαί-
νοντας στὴν κίνηση, ἀλληλογραφεῖ.
Γράφατε: Ρενέ Σκαρλάτου, Φυλῆς 111,
Ἀθήναι (8), διὰ Λαχουδίτσα

[ΔΗ'—256]

Ἀρλεκίνε, δὲν εὐρίσκει κανένα ἐνδια-
φέρον στὴν ἀλληλογραφία μεταξὺ συμ-
πολιτῶν. Σβυμένη Μελωδία

[ΔΗ'—257]

Προσαχὴ!!! Ροδοβαμμένη Ἀγούλα—
Ὀθραῖνα Πέππα. Μὴ θυμώσης.
Σβυμένη Μελωδία

[ΔΗ'—258]

Ὀπλιγκαντιῶ, στὴν [ΔΗ'—224] σοὺ ἀ-
παντῶ μὲ μιὰ ἐρώτησι. Εἰσαι ἢ οὐχὶ ὁ
ΤΣΑΡΕΒΙΤΣ; θάλα βαβαίωσαν Διαπλά-
σασε. (Διτὴ μου θὰ στείλω ὅπως ἔχω
ἄραξ). Κάθριν Ἀρβανέσκω

[ΔΗ'—259]

Γεῖά σας, διαπλασοπούλα, καὶ ἴδιως τῆς
Μεγάλης Τάξης. Συναγῆρα ἔπει-
τα ἀπὸ καιρὸ σὲ μωρωμένο σαλονάκι σας.
Μεγάλη μου εὐχαρίστησις ἡ ἀλληλογρα-
φεῖσα μαζί σου, Λεβιάδα. Δέχομαι; Ἀγίας
Β. Ο. Ρ. 182, Alexandrie—Egypte,
διὰ (Π. Σ.). Πατρίσσα

Παρακαλῶ πολὺ ὄσους χρωστοῦν τὴ συνδρομὴν τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερον. Ἐὰς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομῆς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου καὶ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξοδα.

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ
τούς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν
ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς τρεῖς: 7ος, 14ος,
καὶ 18ος. Ἐκαστὸς τόμος δρχ. 25, να-
χυδρομικῶς δὲ ἀποσταλλόμενος δρχ.
28,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν· καὶ δρχ.
40 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1937), ἀπὸ
τούς ἐκδοθέντας 44 τόμους ὑπάρχουν
οἱ 43 (διότι ὁ τοῦ 1918 ἔχει ἐξανηλε-
θῆ). Ἐκ τούτων, οἱ μὲν Τόμοι τῶν ἐτῶν
1894-1928 τιμῶνται ἕκαστος (ἐκ σελί-
δων 416) δρχ. 80. Οἱ δὲ Τόμοι
τοῦ 1929, 1930, 1931, 1932, 1933,
1934, 1935, 1936 καὶ 1937 τιμῶν-
ται ἕκαστος (ἐκ σελίδων 624 ἢ 664) ἑρ-
ραφος δρχ. 110.

Ταχυδρομικὰ τέλη ἕκασταν τόμου
προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμὰς. Διὰ τὸ
Ἑσωτερικόν δρχ. 5 ἄρραφος καὶ διὰ τὸ
Ἐξωτερικόν δρχ. 35 ἐπίσης ἄρραφος.